

[Aksel Larsen.]

derfor at stille følgende ændringsforslag til hr. Poul Møllers forslag om motiveret dagsorden:

„Ordene „der mildner beskatningen af indkomststigninger“ ændres til: „der ved afskaffelse af skattefradragreglen mildner beskatningen af indkomststigninger“.“

Jeg anbefaler såvel de konservative som tinget i øvrigt at stemme for dette ændringsforslag og, når det er vedtaget, at stemme for forslaget om motiveret dagsorden i den således ændrede affattelse.

Formanden: Der er nu stillet følgende ændringsforslag til forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette ændringsforslag indgår nu i forhandlingen.

Iver Poulsen: Selv om læseferien jo på en måde godt kan siges at høre en tidligere tid til, finder jeg det alligevel uheldigt, at der ikke er overladt ordførerne bare et par dage til at sætte sig ind i statsministerens åbningstale, som skal kommenteres i dag; de få timer, der bliver tilovers, slår jo ikke til til den grundige gennemgang, som en sådan åbningstale burde have.

Statsministerens åbningstale lignede for resten i mangt og meget sin forgænger, men det var bemærkelsesværdigt, at statsministeren under omtalen af regeringens almindelige stilling ikke berørte den inflation, der i så mange år har redet landet som en mare. Statsministeren anvendte de tidligere forsøgte metoder: indtrængende opfordringer til alle om at vise mådehold med hensyn til indkomststigninger, stigningerne i pengeindkomsterne måtte holdes inden for de rammer, som produktivitetsforbedringen tillader — det er jo de ca. 3 pct. — samt at der påhviler alle grupper og alle organisationer, som har indflydelse på udviklingen af pengeindkomsterne, et ansvar for, at stigningerne holdes inden for de rammer, som samfundsøkonomien afstikker.

Det har vi jo alt sammen hørt før, men vi har jo også bemærket, at de indtrængende opfordringer kun har virket såre lidt. Heroverfor er det bemærkelsesværdigt, at regeringen vel siger, at den vil føre en tilbageholdende udgiftspolitik, men alligevel vil statens samlede udgifter stige stærkere end den samlede produktion. Der er vist ikke

noget at sige til, at befolkningen ikke rigtig kan forstå det forhold, at befolkningen skal vise mådehold med hensyn til stigninger i pengeindtægterne, at de har et stort ansvar her, medens regeringen må forøge sit forbrug ud over, hvad produktivitetstigningen tillader. Jeg tror, mange mennesker vil spørge: ja, men har regeringen da ikke et ansvar? Er det da ikke regeringens pligt også at vise mådehold? Hvorfor da ikke sige tingene lige ud, som de er: at vi ikke har råd til hverken at sætte arbejdstiden ned eller lønningerne op, for det vil vedligeholde om ikke forstærke den inflation, der er en alvorlig trussel imod valutaen og beskæftigelsen.

Statsministeren har jo tidligere givet udtryk for, at vi har inflation her i landet, og at han ikke havde noget imod, at vi fandt frem til en antiinflationplan, der kunne sikre en mere afdæmpet og rimelig udvikling, som i højere grad varetager hensynet til dansk produktionskonkurrenceevne i forhold til udlandet. Vi har endog her i tinget siddende et udvalg, som skal undersøge inflationens årsager. Det er prisværdigt, men det er jo også sket på et borgerligt initiativ. Det ville dog unægtelig have været af større betydning, om regeringen havde grebet fastere og mere målbevidst om inflationsondets rod, før den bitre nød eventuelt tvinger os til at gå lige så drastisk til værks, som den engelske premierminister måtte gøre det. Skal vi se sandheden i øjnene, er jeg bange for, at vi faktisk i dag står på tærsklen til så alvorlige vanskeligheder inden for dansk produktion, at det er uansvarligt at lade tingene fortsætte i den gamle skure, som vi nu har hygget os i gennem en årrække under de allerbedste konjunkturer, vi nogen sinde har oplevet. Ikke blot har vi tildelt hinanden større indtægter, end vor produktion og indtjening har kunnet bære, men staten er gået i spidsen med et stadig stigende forbrug, og resultatet kender vi: en fortsat inflation med dens faretruende virkninger. Jeg tror ikke, regeringen skal vente, at befolkningen vil blive ved med at acceptere de eneste midler, regeringen kender, nemlig øgede statsindtægter igennem kriseagtige økonomiske forlig og diverse varefordyrende buketter. Befolkningen føler nemlig en skattetræthed; og en